

at, forsaavidt et Haandværk ikke i Almindelighed er Laugsindskrænkning undergivet, er der i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn ikke foreskrevet nogen Prøve, og man kan ikke her henvisse til Forslagets Ord: „Haandværksnæring, som ikke er fri“; thi fri Haandværksnæring betegner ikke en Haandværksnæring, paa hvilken der ikke i Almindelighed findes Laug, men en saadan, som kan drives uden Børgerskab eller Næringsbæviis. Jeg skal derhos gjøre opmærksom paa en anden Omstændighed, som ved dette Forslags Antagelse vilde medføre en Strammen af Baandene udover det Bestaaende. Det er nødvendigt her at vende tilbage til et Spørgsmaal, som ofte er blevet paapeget, nemlig angaaende Bevillingsmyndigheden. Lovens § 96 nævner ikke § 15 blandt de Paragrapher, fra hvilke der kan dispenseres ved Bevillinger efter den 1ste Januar 1862. Medens der altsaa fortiden ad Bevillingsveien kan gjøres Undtagelser fra den almindelige Regel om Prøver, vil man indføre i 5 Aar, fra 1ste Januar 1862, en strengere Tilstand, nemlig en saadan, under hvilken det kræves Prøver, hvor der ikke tidligere har været saadanne, og under hvilken der ikke kan gjøres Undtagelse ved Bevilling, medens dette altid tidligere har været Tilfældet. Dette forekommer mig ere ikke uvæsentlige Indvendinger mod Forslaget. Jeg kan ikke kalde dem formelle; men det er Det almindelige mod den Maade, hvorpaa man har stillet dette Forslag. Hvad selve det store Realitetsspørgsmaal angaaer, da er dette Hovedspørgsmaal omtalt saa ofte, at jeg ikke tør vove noget Forsøg paa atter at drage det frem i dets Almindelighed. Jeg troer ikke, at der vil blive gjort Kjøbstæderne nogenfomhelst Gavn ved et saadant Tillæg; jeg troer ikke, at der vil blive gjort de enkelte Næringsdrivende, om jeg tør opstille dem i Modsetning til Kjøbstæderne, nogen virkelig Gavn derved, og jeg troer desuden, at der vil fremkomme en ikke lidet Støve ved en saadan Tillægsbestemmelse. En reent formel Indvending er den, at medens det synses, som man var enig om, at vi skulde have alle Overgangsbestemmelser ind i Overgangs capitlet, saa ville Forslagsstillerne nu have de sine Overgangsbestemmelser ind i selve Loven.

Minestab: Det frapperede mig at høre det, hvorpaa der af den ærede Ordfører for de 15 Medlemmer (Bregendahl) blev lagt Hovedvægt. Efterat det tidligere fremsatte Grunde efter min Overbeviisning vare bortfaldne, efterat det ikke var lykkedes de ærede Forslagsstillere at bevise den Paastand, de tidligere havde fremsat — naturligviis efter min Overbeviisning — saa ventede jeg virkelig med nogen Længsel efter at see, hvad det nu var, de ærede Medlemmer vilde støtte sig til. Jeg hører nu, at det er, at man vil have en Overgangstid. Det benægtes af den ærede Ordfører for de 15 Medlemmer (Bregendahl), at der ved Loven ellers er givet nogen Overgangstid. Forunderligt nok staaer der imidlertid i selve Forslaget, at der er en Overgangstid, idet der staaer: „Dog med den Indskrænkning, at de, der i Kjøbstaden i Løbet af 5 Aar efter den i § 86 og § 87 fastsatte Overgangstids Udlob ville vinde Ret o. s. v.“ Der er altsaa i selve Forslaget indrømmet, at der er en Overgangstid; i Motiveringen derimod benægtes det.

Der er nu den Ting at bemærke, at det jo allerede tidligere er fremsat af Udvalgets ærede Ordfører, at paa Grund af mange Bestemmelser i Loven kan virkelig denne kaldes en Overgangslov; men selv om vi see bort derfra og sætte os paa de ærede Forslagsstilleres Standpunkt, maae vi nødvendig spørge, hvad der skal komme ud af at vælge en saadan Overgangstid, som den af de ærede Forslagsstillere foreslaaede. Der foreslaaes, at der skal aflægges en Duellighedsprøve, som nærmere skal anordnes af Kongen. Det er altsaa ikke en Prøve af den Slags, som tidligere har været foreslaaet her i Thinget, og som af den høitagtede Indenrigsminister med saa megen Ret er bleven kaldet en Uduellighedsprøve. Nei, det skal være en virkelig Duellighedsprøve. De ærede Medlemmer opfordre Folkethinget til at indstille til Hans Majestæts Regjering, at der i 5 Aar skal aflægges en Duellighedsprøve, og at den nærmere skal anordnes af Kongen. Nu troer jeg, uagtet jeg ikke staaer i Forbindelse med Regjeringen eller kjender dens Tankemaade i denne Retning, at naar man kommer og